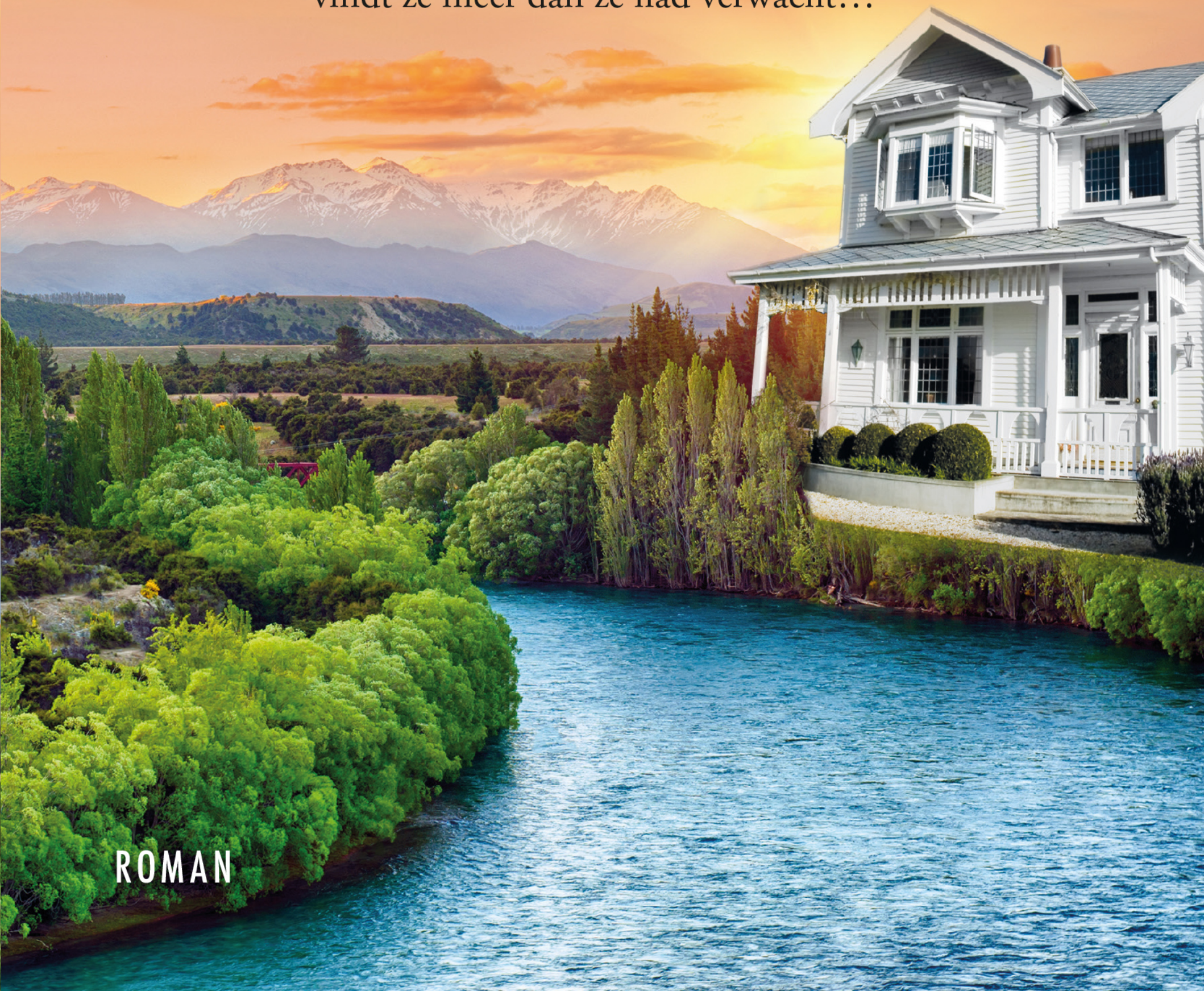

SARAH LARK

HET FAMILIEGEHEIM

Als Stephanie naar Nieuw-Zeeland reist op zoek naar de waarheid over haar familiegeschiedenis, vindt ze meer dan ze had verwacht...

ROMAN

‘Wat vinden jullie van een korte pauze, nu jullie in zo’n bloeddorstige stemming zijn?’ vroeg Richard Winter met een melodramatische klank in zijn diepe stem. Hij zette twee overvolle bekers koffie en een schaal donuts op de tafel en keek Stephanie en de jonge redactie-assistent Ben aan met zijn kenmerkende sympathieke glimlach.

‘Rick! Wat...’ Stephanie wilde al protesteren; hij morste immers koffie op verschillende krantenknipsels en krantenartikelen die zij en Ben aan het uitzoeken waren en die de basis zouden vormen van een serie die ze binnenkort wilde schrijven. Maar toen ze nog een keer naar de donuts keek schoot ze in de lach. De donuts waren versierd met suiker- en chocoladeglazuur in de vorm van kleine doodskoppen, spoken en beulsbijlen – het was bijna Halloween.

Rick zei: ‘Maar dit kleine tussendoortje moet jullie juist nieuwe energie geven. Jullie zijn nu toch met die geheimzinnige moorden bezig?’

Ben pakte snel een van de krantenknipsels om daarmee de koffie op te deppen.

Rick keek naar de krantenkop: VEENLIJK VAN ÜBERLINGEN – EEN MISDAAD UIT DE MIDDELEEUWEN? Hij fronste en vroeg: ‘Middeleeuwen? Willen jullie die moord nu nog oplossen? Dát noem ik pas ambitieus!’

Stephanie duwde een streng van haar lange donkere haar naar achteren die uit haar losse knotje was ontsnapt en rolde met haar ogen. ‘Niks middeleeuwen. Het is de enthousiaste collega van de plaatselijke krant ontgaan dat het mobieltje van het slachtoffer drie meter bij hem vandaan lag. Of hij wist gewoon niet dat die dingen een mo-

derne uitvinding zijn. Misschien is hij nog jong.’ Ze keek Ben, die deze moordzaak had voorgesteld, met een vriendelijk spottend glimlachje aan. ‘Hoe dan ook, er is niets geheimzinnigs aan deze dode in Überlingen. Een prostituee, gestorven tijdens wurgseks. Waarschijnlijk een ongeluk, volgens de politie. Haar klant raakte in paniek en dumpte haar lijk in het moeras. Een tragedie, maar niets voor ons.’ Ze pakte een donut, nam een hap en likte genietend het bloedrode glazuur van haar lippen en vingers.

Rick pakte een map van het bureau. SEATTLE, ONTVOERING VAN SUSAN PINOZETTI, las hij. In de map zat een vel papier met een korte opsomming van de feiten, maar er zaten ook foto’s in van een schattige baby en een griezelig uitziend tienermeisje. In de marges stonden met Stephanies steile halen aantekeningen. *Maffia?*, las Rick.

‘Dat lijkt er meer op,’ zei Stephanie tussen twee slokken koffie door. ‘De kleine Susan is een jaar geleden in een winkelcentrum verdwenen toen haar au pair even niet oplette. Ze is nooit teruggezien. De politie heeft zich volledig geconcentreerd op de Australische au pair en niemand heeft aandacht besteed aan het feit dat de vader van de baby banden met de maffia had. Toen de recherche het kindermisje eindelijk met rust liet waren eventuele sporen natuurlijk al koud.’

‘En die willen jullie nu weer opwarmen?’ vroeg Rick sceptisch. ‘Vanuit hier, vanuit Hamburg? Verwacht je daar echt iets van?’

Stephanie schudde gedecideerd haar hoofd. ‘Natuurlijk niet. De kans is uitermate klein dat we met onze “Geheimzinnige moorden”-serie ooit een oude misdaad oplossen. Maar daar gaat het natuurlijk ook niet om.’ Ze wreef over haar slapen. ‘Laten we eerlijk zijn. Deze serie valt feitelijk onder de noemer amusement. Het is niet voor niets dat Söder hier met Halloween mee begint. De lezers willen en moeten lekker griezelen tijdens het lezen over die misdaden waarvan de motieven volkomen onbekend zijn of waarbij bijzondere omstandigheden het oplossen en het begrijpen van de misdaad tot nu toe onmogelijk maakten. Ben en ik doen natuurlijk zomaar een beetje onderzoek en komen misschien met nieuwe inzichten en suggesties.’

Dat laatste was een van Stephanie Martens’ fantastische journalistieke talenten. Ze stond bekend om haar opzienbarende reportages

over misdaden en rechtszaken, en om haar uiterst scherpzinnige interpretaties van de omstandigheden waaronder een misdrijf was gepleegd en de motieven van de daders. Ze was een slanke jonge vrouw met een heldere blik in haar grijze ogen en wekte vertrouwen. Informanten die hun informatie om diverse redenen vaak niet aan de politie vertelden, namen heel vaak rechtstreeks contact met haar op. Stephanies artikelen in de *Lupe* hadden meer dan eens meegeholpen een misdaad op te lossen.

‘Is er nog iets of kunnen we doorgaan?’ vroeg ze aan Rick – niet onvriendelijk, maar zo zakelijk dat er een steek door hem heen ging. ‘Ik wil je niet weggagen en heel erg bedankt voor de donuts en de koffie, maar we moeten echt verder. Söder wil de eerste aflevering van deze serie zoals ik al zei met Halloween plaatsen én hij wil over maximaal twee weken een overzicht van de zaken die wij voorstellen. Alleen al de selectie daarvan kost veel tijd.’ Ze sloeg nog een map open – op het etiket las Rick: MASTERTON, NIEUW-ZEELAND –, zette de koffiebekers in elkaar en verfrommelde het papier van de donuts.

Rick zuchtte inwendig. Stephanie gedroeg zich de laatste tijd steeds afstandelijker tegenover hem, terwijl ze het tot een paar weken geleden uitstekend met elkaar hadden kunnen vinden. Voor de zoveelste keer verweet hij zichzelf dat hij haar te overhaast ten huwelijk had gevraagd. Ze had immers vaak genoeg laten doorschemeren dat ze niet van plan was zich al heel binnenkort te binden. Maar op dat moment had hij het gevoel gehad dat ze het wel wilde, maar hij had zich duidelijk vergist. Op verzoenende toon zei hij: ‘Ik wil verder niets van je, Steph, maar Söder wil Teresa, Fred, jou en mij om vijf uur in zijn kantoor spreken.’ Hij wees naar de lege koffiebekers en donutkruimels en voegde eraan toe: ‘Hiermee had ik je in een vreedzame en evenwichtige stemming willen brengen.’

Florian Söder was de oprichter en hoofdredacteur van de *Lupe*, het reportage- en lifestyletijdschrift waar Stephanie en Rick voor werkten. Hij was een kleine man, corpulent maar beweeglijk en in zeker opzicht een journalistiek genie. De redacteurs van de *Lupe* hadden respect voor hun baas. Söder ging met zijn tijd mee en zijn ideeën voor reportages en series waren ongewoon en actueel. Het was niet

voor niets dat de *Lupe* zich op de zwaar bevochten markt staande hield ten opzichte van veel grotere concurrenten. Söder had een neus voor trends op elk gebied – van amusement tot politiek – en was in staat om getalenteerde redacteuren aan te trekken en te motiveren. Rick Winter publiceerde bijvoorbeeld vaak opzienbarende interviews met politici voordat ze binnen hun partij naam hadden gemaakt; Teresa Homberg stond op intieme voet met verschillende sterren en sterretjes; en Stephanie schreef verhalen vanuit rechtszalen en over plaatsens delict in de hele wereld. De redactie van de *Lupe* was veel kleiner dan die van andere tijdschriften, maar bestond uit uitstekende redacteuren. Helaas was Söder vaak een beetje irritant, hectisch en luidruchtig. De redacteuren waren daar wel aan gewend, maar vonden het niet prettig als Söder het initiatief nam voor een bespreking.

‘Teresa, Fred, jij en ik?’ vroeg Stephanie daarom niet erg enthousiast. ‘De afdelingen Lifestyle, Auto- en motorsport, Politiek en Misdad. Dat alles heeft helemaal niets met elkaar gemeen. Wat wil hij van ons?’

Rick haalde zijn schouders op en zei bedaard: ‘Om vijf uur zullen we het weten, maar tot die tijd kunnen jullie nog wel een paar ideeën over maffiacontacten bedenken. Maar pas op dat jullie de daders niet te dicht op de huid zitten, zodat jullie met een betonblok aan de voeten in de Hudson belanden.’

Voordat hij wegliep knipoogde hij nog even naar Stephanie, maar eigenlijk verloor hij haar liever geen moment uit het oog. Haar smalle, iets zongebruinde gezicht, haar lichte ogen onder de dikke wenkbrauwen, haar volle vuurrode lippen – altijd als hij naar Stephanie keek moest hij aan Sneeuwwitje denken. Hoewel haar uiterlijk natuurlijk bedrieglijk was, want Stephanie Martens was allesbehalve een gevoelige prinses die de huishouding deed voor de dwergen en in de trucjes van appelverkoopsters trapt. Rick wist dat ze een keiharde journaliste en een bijzonder geëmancipeerde partner was.

Ze zat alweer over haar dossiers gebogen, maar keek even op toen hij het over de Hudson had. ‘De Puget Sound,’ zei ze kortaf. ‘De ontvoering was in Seattle, niet in New York.’

Rick knikte gelaten. Waarom moest ze altijd het laatste woord hebben?

Stephanie duwde de deur van Florian Söders vertrekken exact om één minuut voor vijf open – precies op tijd, constateerde ze opgelucht. De baas was er nog niet, maar de drie andere redacteurs waren er al wel. Ze zaten aan één kant van de lange vergadertafel, ieder met een koffiekopje en een waterflesje voor zich. De grote, lichte vergaderzaal grensde aan Söders kantoor en de panoramaramen boden een sensationeel uitzicht op de Sandtor-haven. Söder had bij de bouw van het kantoorpand werkelijk geld noch moeite gespaard: het was bijzonder representatief en deed niet onder voor de onderkomens van andere uitgeverijen.

De aanwezigen hadden echter geen oog voor het uitzicht. Teresa Homberg – een jonge vrouw, altijd modieus gekleed, perfect opge maakt en met haar rode haar in een keurig pagekopje geknipt – zat geconcentreerd op haar smartphone te typen en beantwoordde zonder op te kijken Stephanies groet. Fred Remagen – een slungelachtige man van een jaar of veertig met donker haar – nam die moeite niet en zat gedachteloos in een auto-motorsporttijdschrift te bladeren. Dat verbaasde Stephanie niet, want Fred kreeg vrijwel niets mee van de wereld buiten de fabricage van auto's. Hij had helemaal geen interesses buiten motorvoertuigen, maar was een echte expert op het gebied van de motorsport. Zijn collega's zeiden weleens voor de grap dat Fred elke auto van na 1950 kon herkennen aan de motorolie die erin zat. Hij had helemaal geen oog voor vrouwen; als het alleen om Fred was gegaan had Stephanie voor deze afspraak niet de moeite hoeven nemen om in het damestoilet haar kapsel te controleren, haar oogschaduw bij te werken en haar neus te poederen.

Rick kon dat echter wel waarderen en glimlachte verheugd toen hij haar zag.

Stephanie glimlachte terug. Het kostte haar veel moeite om Rick tegenwoordig zo scherp en afwijzend te behandelen. Als ze eerlijk was, hield ze nog evenveel van hem als eerst en ze werd nog altijd warm vanbinnen als ze zijn sympathieke gezicht vol lachrimpeltjes zag. Zijn gezicht leek wat ronder door de nieuwe inhammen in zijn haarlijn. Stephanie grijsde toen ze eraan dacht dat Rick koppig weigerde over beginnende kaalheid te praten. Hij had daar moeite mee

en probeerde met allerlei haarwaters en shampoos haaruitval te voorkomen, ook al wist hij heel goed dat de beloftes van de fabrikanten loos waren. Zijn vader en zijn beide ooms waren begin veertig geweest toen ze kaal werden; Rick was nu zevenendertig en wist dus wat hem te wachten stond.

Stephanie had hem herhaaldelijk verzekerd dat ze kale mannen juist sexy vond. Bij Rick zorgde zijn terugwijkende haarlijn er ook voor dat zijn ogen, die lichtgroen waren en humor uitstraalden, nog groter en vriendelijker leken. Ze hechtte bij haar vriend aan totaal andere zaken dan een dikke bos haar. Rick was grappig, attent, trouw, betrouwbaar, en de seks met hem was echt fantastisch. Er was eigenlijk geen enkele reden om niet met hem te trouwen. Stephanie wist niet waarom ze in paniek raakte als ze alleen maar aan een vaste relatie dacht.

‘Mooi, we zijn er dus allemaal. Dames en heren, ik ben heel blij dat jullie allemaal gevolg hebben gegeven aan mijn uitnodiging!’

Florian Söders komst onderbrak Stephanies gedachtegang. De hoofdredacteur kwam zoals altijd als een wervelwind de vergaderzaal binnen, gooide achteloos een paar mappen op een kathedraal en ging daarna tegenover zijn medewerkers op de tafel zitten.

Teresa kon nog net haar flesje mineraalwater en Rick zijn koffie redden. Stephanie was zo verstandig geweest om niets te drinken mee te nemen, want ze had er de pest aan als Florian Söder met zijn enorme achterste naast haar koffiekopje op de tafel ging zitten. Lisa, Stephanies vriendin en haar collega van de afdeling Psychologie, vermoedde dat Söder dit deed om op te vallen en met zijn hogere zitplaats de aandacht van zijn enorme lichaam af te leiden. Maar Söder zou overal opvallen, want hij had een gedrongen lichaam, een veel te groot hoofd, een dikke bos lichtbruine krullen en vrij kleine ogen, maar een scherpe en slimme blik, en bovendien een doordringende stem. Hij had dus eigenlijk geen trucjes nodig om op te vallen.

‘Gaat dit lang duren?’ vroeg Fred Remagen verveeld, terwijl Söder het zich gemakkelijk maakte. ‘Ik wilde eigenlijk nog bij Mercedes langs. De nieuwe modellen –’

‘En ik moet naar een vernissage,’ zei Teresa. ‘Hoewel die schilde-

rijen niet veel voorstellen; ze zijn allemaal zwart. Zodra ze af zijn schildert de kunstenaar ze over, om de aandacht op het einde van al het zijn te vestigen of zoiets. Maar hij legt het scheppingsproces vast op video, dus dat wordt continu naast het kunstwerk vertoond... Maar goed, die man ziet er fantastisch uit en de galeries vechten om hem. Ik hoop dat ik een interview krijg.'

Söder maakte een afwijzend gebaar en zei: 'Die schilderijen zijn morgen ook nog zwart en iedereen schrijft over die nieuwe Mercedes-modellen, Fred, dus vergeet dat maar. Je kunt beter iets anders doen, een paar coureurs vragen in welke auto ze zelf rijden en waarom! Dat gaat over lifestyle en interesseert meer lezers, vooral vrouwen. Schrijf daar maar eens een artikel over!'

Fred vertrok zijn gezicht. Volgens hem waren vrouwen niet de favoriete doelgroep van zijn artikelen.

'En de anderen?' vroeg Söder. 'Rick? Stephanie? Ook nog smoesjes om er snel weer vandoor te gaan?' Söder keek met een onderzoekende blik naar zijn medewerkers.

Stephanie en Rick schudden gelaten hun hoofd.

'We zijn wel nieuwsgierig,' zei Stephanie. 'Waarom heb je ons vier juist uitgekozen? Is er soms sprake van een afdelings-overkoepelelnd project?'

Söder lachte. 'Prominente politici showen mode in gestolen auto's?' vroeg hij plagend. 'Dat is niet eens zo'n slecht idee. Ik ben alleen bang dat niemand wil meewerken. Nee, het gaat om een eh... zelftest. Voor een reportage. Een van jullie moet dat doen. En ik heb jullie uitgekozen omdat jullie alle vier onomkoopbaar zijn, stevig in je schoenen staan en de waarheid vooropstellen. Jullie zijn raszuivere journalisten en staan per definitie sceptisch tegenover de overtuigingen van elke religie.'

'Dat geldt niet voor mij,' bekende Fred. 'Diep vanbinnen geloof ik nog altijd dat Herbie leeft.'

Teresa giechelde.

Söder zei bestraffend: 'Geen domme grapjes, mensen! Dit is een serieuze zaak, ook al lijkt dat op het eerste gezicht niet zo. De opdracht lijkt misschien belachelijk, maar uiteindelijk gaat het om ma-

nipulatie, oplichting en het aan het licht brengen van bedrog!’ Hij keek streng van de een naar de ander en leek uiteindelijk tot de conclusie te komen dat hij nu echt hun aandacht had. ‘Hebben jullie wel eens van Rupert Helbrich gehoord?’

Stephanie, Teresa en Rick moesten moeite doen niet te lachen. Nog afgezien van het feit dat deze naam al maanden de televisie en de gedrukte media domineerde, was het sinds ongeveer een jaar onmogelijk om een redactiefestje van de *Lupe* te bezoeken zonder iets over Rupert Helbrich te horen. Tenzij je bewust probeerde Irene Söder, Florians vrouw, te ontlopen.

‘De eh... hypnotiseur?’ vroeg Teresa voorzichtig.

Söder knikte. ‘Inderdaad. Die man die je terugbrengt naar je vorige levens.’

‘Hm?’ Fred Remagen keek verbaasd op van het tijdschrift dat hij bij Söders binnenkomst had dichtgeslagen, maar hij had nog steeds naar de cover zitten staren alsof die hem een zekere troost en een soort toevluchtsoord bood. ‘Wát doet-ie?’ Fred was de hype rondom Rupert Helbrich duidelijk ontgaan.

‘Rupert Helbrich gaat ervan uit dat we na de dood in een ander lichaam terugkomen,’ vertelde Teresa. ‘Dat noemen ze wedergeboorte of eh... zielsverplaatsing.’

‘Wedergeboorte als... dier?’ vroeg Fred.

Stephanie vroeg zich af of hij nu misschien nadacht over een toekomstig leven als autodief.

Teresa schudde haar hoofd, waarbij haar enorme oorbellen melodius rinkelden. ‘Nee. Gelovigen van bepaalde religies nemen dat wel aan, maar deze reïncarnatietherapeuten of hoe ze zich dan ook noemen, gaan ervan uit dat je mens blijft.’

‘Natuurlijk!’ zei Söder. ‘Vrijwel niemand zou immers veel geld neertellen voor herinneringen aan een leven als cavia.’

‘Hoezo herinneringen?’ vroeg Fred. ‘Net ging het toch nog om een leven na de dood of zoiets?’ Hij speelde met zijn bril.

‘Natuurlijk herinneringen,’ zei Rick. ‘Zoals de Formule-1-coureur zegt: na de wedstrijd is voor de wedstrijd. Of, met de woorden van de reïncarnatie-onderzoeker: als er een leven is na de dood, moet er ook

leven voor de geboorte zijn geweest – een leven dat je je kunt herinneren.’

Fred dacht zichtbaar na en zei toen: ‘Nou, ik kan me niets herinneren. Achterlijk idee.’ Daarna keek hij met een verlangende blik naar zijn autotijdschrift.

‘Een uiterst lucratief idee,’ zei Teresa echter. ‘Natuurlijk heb je geen herinneringen aan een vorig leven, Fred, net zomin als andere mensen en de klanten van deze Helbrich. Maar die hebben het gevoel, anders dan wij, dat hen iets ontgaat. Ze willen het zich herinneren. Ze willen heel graag weten wie ze vroeger waren. Helbrich en dat soort lui beloven hen te helpen bij hun zoektocht naar die herinneringen.’

‘Door hypnose,’ zei Stephanie. ‘Hij brengt hen in trance. Dat wordt ondersteund door verschillende wetenschappelijke beginselen. Onder hypnose laten mensen – getuigen van een misdaad bijvoorbeeld – zich terugvoeren in de tijd. Ze maken alles nog een keer mee en herinneren zich dan misschien bepaalde details die ze eerder waren vergeten. Daarmee kun je zeer gedetailleerde herinneringen oproepen, als die er zijn tenminste.’

‘Dat is precies waar het om gaat, Stephanie,’ zei Söder. ‘Want hier scheiden zich de geesten. Zijn de dingen die de mensen onder hypnose vertellen echte herinneringen aan een vorig leven of niet meer dan fantasieën doordat ze eh... misschien te veel historische romans hebben gelezen?’

Weer moesten Stephanie, Teresa en Rick moeite doen niet te grijzen. Irene Söder was al heel lang klant van hypnotiseurs en vertelde sindsdien onophoudelijk verhalen over haar kleurrijke leven aan het hof van de Zonnekoning. Na de sessies met Helbrich kwamen bij Irene steeds nieuwe herinneringen naar boven over haar vorige leven als Lucienne, Marquise de Montfort, die verdacht veel overeenkomsten vertoonden met de avonturen van Angélique en andere romanpersonages. Stephanie vond dat bijzonder amusant, maar ook een beetje belachelijk.

‘En nu moeten wij onderzoeken of deze... Lucienne de Montfort echt heeft geleefd?’ vroeg Rick niet bepaald subtiel.

Söder keek hem woedend aan. ‘Dat, beste man, is me nog net zelf

gelukt! Misschien interesseert het jullie, maar er was inderdaad een familie De Montfort. De bekendste vertegenwoordiger was Simon, in de middeleeuwen een legeraanvoerder die het liefst katharen verbrandde, lang voordat Versailles werd gebouwd. Ene Lucienne de Montfort heeft niet van zich doen spreken. Bekend is alleen ene Lucienne de Rochefort, die de eerste vrouw was van koning Lodewijk VI van Frankrijk; ook zij leefde duidelijk voor de Zonnekoning. Maar jullie zijn zo te zien allemaal op de hoogte van de zaken van mijn vrouw.'

'Ik vertel het je later wel,' zei Rick snel tegen Fred Remagen.

'Dus kunnen we openlijk met elkaar praten,' zei Söder. 'Feit is dat Irene er vast van overtuigd is dat haar herinneringen echt zijn en datzelfde geldt voor alle andere klanten van Helbrich. Bovendien is die man nogal zelfverzekerd. Ik heb hem vorige week opgebeld en moet bekennen dat ik me behoorlijk kwaad maakte over de exorbitante rekening die hij Irene had gestuurd.'

De journalisten grijsden. Söders opvliegende uitbarstingen waren gevreesd op de redactie.

'Maar toen deed hij me een aanbod. Hij wil ons en onze lezers graag bewijzen hoe serieus hij werkt en dus stelt hij zich onbepert beschikbaar voor interviews en een inkijkje in zijn werk. Wanneer een medewerker van de *Lupe* bereid is zich door hem te laten hypnotiseren en een artikel te schrijven over deze ervaring en de daardoor opgeroepen herinneringen, zal hij de terugvoering gratis uitvoeren en documenteren. Dat liet ik me natuurlijk niet twee keer zeggen, dus dames en heren: meld je maar aan als vrijwilliger!'

Iedereen zweeg verbijsterd.

'Hoe zit het met Lisa?' vroeg Stephanie ten slotte. 'Dit valt eigenlijk onder haar afdeling. Zij vindt het geweldig om haar horoscoop te laten trekken of haar steenpuist op afstand te laten genezen.'

De anderen lachten. Lisa was psychologe en hoofd van de afdeling Psychologie van de *Lupe*. Ze hield zich echter ook graag bezig met aanverwante wetenschappen en deinsde er niet voor terug zelf dingen uit te proberen. Haar vrolijke reportages over ontmoetingen met sjamanen in Bielefeld of telepathische contacten met huisdieren in Pinneberg waren zeer geliefd.

Söder haalde ongelukkig zijn schouders op en zuchtte. ‘Ze wil of kan zich niet laten hypnotiseren. In elk geval heeft ze mijn verzoek uiterst gedeceideerd afgewezen; ze is niet beschikbaar. Er is dus niets aan te doen, mensen, het zal een van jullie moeten zijn. Dus, wie wil?’

Na een ongemakkelijke stilte die drie minuten duurde, was het wel duidelijk dat niemand echt wilde.

‘Ik heb geen tijd voor dergelijke onzin,’ verklaarde Fred ten slotte. ‘Ik moet andere dingen doen.’

‘En ik kan het me niet permitteren dat als onzin te ontmaskeren,’ beweerde Teresa. ‘De meeste vips die ik interview en met wie ik een goede relatie heb, wat ik graag zo wil houden, geloven daar echt in. Heel recent heeft Jill Irving – je weet wel, dat acterende model dat nu ook zingt – met Helbrichs hulp herinneringen gekregen aan een vorig leven als Zoeloe-prinses.’

De anderen lachten ontspannen.

‘Dan mag ze hopen dat ze daar iets aan heeft tijdens haar eerstvolgende kamp in het oerwoud!’ zei Stephanie lachend. ‘Maar je hebt gelijk, ze zullen niet blij zijn als je die vent als oplichter ontmaskert.’ Ze zuchtte. ‘Ik zou het wel willen doen, maar dat kan niet tegelijk met mijn serie. Je moet kiezen, Florian: die reportage over hypnose of die over de geheimzinnige moorden.’

‘Misschien is dat te combineren,’ zei Teresa spottend. ‘Wie weet of je vroeger geen seriemoordenaar was... Misschien was je Miss Marple wel!’

Rick schudde zijn hoofd. ‘Zo wordt het niets, mensen. Het klopt dat we geen van allen tijd hebben voor dergelijke onzin, zodat het ook geen zin heeft erover te praten. Maar we kunnen het ook niet door een stagiair laten doen. Deze Helbrich is ongetwijfeld heel uitgekookt, dus alleen een ervaren journalist kan zo iemand echt aanpakken. Iemand met een... hoe noem jij dat ook alweer, Stephanie, met een goed ontwikkelde shitdetector.’

Stephanie vertrok haar mond. ‘Dat heb ik niet bedacht,’ verbeterde ze hem, ‘maar Marilyn French. Ik zou het zelf niet zo onkies verwoorden, maar het klopt wel. De een doorziet alles, de ander trapt

overal in. Je moet dit niet persoonlijk opvatten, Florian. Je vrouw, Irene is gewoon eh... heel spiritueel.'

Weer moest iedereen een lachje onderdrukken.

'Dat is zo,' beaamde Rick. 'Dus als een van ons het moet doen...'
Hij pakte het rietje uit Teresa's waterflesje, trok met een theateraal gebaar een Zwitsers zakmes uit zijn broekzak en knipte het rietje met het schartje in drie even lange en één korter stuk. Daarna stopte hij de stukken achter zijn rug in zijn vuist en wel zo dat er even lange stukjes uit staken. 'Eén keer trekken alsjeblieft, Teresa!' zei hij tegen de lifestylejournaliste. Teresa trok en hield triomfantelijk een lang stuk omhoog. 'Fred, nu jij,' zei Rick. Fred Remagen trok tot zijn opluchting het tweede lange stuk, pakte meteen daarna zijn autotijdschrift en maakte zich klaar voor vertrek. 'Dus jij of ik, Stephanie,' zei Rick en hij bood zijn vriendin de twee stukjes van het rietje aan.

Een van de stukjes leek iets verder uit te steken dan het andere. Stephanie pakte koppig het kortste stukje. 'O nee!' kreunde ze toen ze de lengte daarna vergeleek met het rietje van Teresa.

'Gefeliciteerd!' zei Söder stralend. 'Als ik heel eerlijk ben, Steph: jij was mijn favoriete kandidaat!'

Rick keek zijn vriendin ongerust aan en wilde bezwaren uiten: 'Stephanie, ik...'

Maar Stephanie legde hem met een waarschuwende blik het zwijgen op. 'Kom nu alsjeblieft niet op het idee jezelf voor mij op te offeren!' siste ze. 'Dit was een eerlijke manier. Ik heb letterlijk aan het kortste eind getrokken, dus nu ga ik naar deze Helbrich toe, ongeacht die geheimzinnige moorden.' Ze glimlachte moeizaam en wendde zich toen demonstratief optimistisch tot haar hoofdredacteur. 'Maak je geen zorgen, Florian. Wat die man ook doet, ik laat me zeker weten niet naar Versailles beamen. Moet ik nu contact met hem opnemen of doe jij dat?'

Rick liep met Stephanie mee naar haar kantoor. Zodra ze de deur had gesloten uitte hij zijn bezwaren: ‘Ik weet het niet, Stephanie. Is die hypnose echt een goed idee, denk je? Met jouw voorgeschiedenis?’

‘Met mijn wat?’ vroeg Stephanie verontwaardigd. Ze ordende ongeïnteresseerd de krantenknipsels die nog op haar bureau lagen. ‘Ik heb geen voorgeschiedenis, want voor zover ik weet ben ik nog nooit gehypnotiseerd.’

‘Maar je hebt wel problemen met herinneringen,’ voerde Rick aan en ondertussen trok hij gedachteloos een masker uit het Amazonegebied dat aan de muur hing recht. Stephanies hele kantoor was versierd met objecten uit verre landen die haar moeder, een antropologe, tijdens haar onderzoeksreizen had bezocht. Rick vroeg zich vaak af waarom Stephanie deze dingen niet thuis bewaarde of waarom ze niemand vroeg ze netjes op te hangen. Zou ze bang zijn voor de verwaarloosd beschilde fetsjen? Zelf zou hij ze in elk geval niet in zijn woonkamer willen hebben.

Stephanie ademde scherp uit. ‘Daarnet begon je in aanwezigheid van de halve redactie bijna over die problemen! Dan hadden ze me allemaal aangekeken alsof ik getikt was! Rick, dat gedoe met Nieuw-Zeeland heeft helemaal niets met deze reportage te maken! Hier gaat het niet om herinneringen, maar om een paar dromers en een charlatan die gebruikmaakt van hun fantasieën.’

‘Je zei net zelf dat hypnose herinneringen kan oproepen,’ zei Rick.

Stephanie rolde met haar ogen en zei: ‘Medische hypnose, die gericht is op een bepaalde gebeurtenis – een gebeurtenis in dit leven,

niet in het leven daarna of daarvoor. Bij Helbrich gaat het over reïncarnatie. Nieuw-Zeeland heeft daar niets mee te maken. Hou nu alsjeblieft op met die onzin en laat me alleen. Ik wil Lisa bellen, want misschien kan ik hier nog onderuit. Esoterie is immers haar vakgebied; ze zal dus met goede argumenten moeten komen waarom ik dit moet doen en zij niet!’

Maar Rick liet zich niet zomaar afwimpelen. ‘Ik vond het ook vreemd dat zij het niet wilde doen,’ zei hij ongerust. ‘Stephanie, als zelfs Lisa hiertegen opziet... Zoiets kan immers trauma’s veroorzaken, juist bij iemand die al problemen heeft.’

Stephanie duwde hem gedecideerd haar kantoor uit. ‘Ik heb helemaal geen problemen, ik heb alleen een aangeboren shitdetector en die vertelt me dat deze Helbrich een bedrieger is en dat ik zijn trucjes heel snel zal doorzien. Dank je wel voor je bezorgdheid, maar wil je me nu alsjeblieft alleen laten?’

Stephanie had met Lisa afgesproken in de Coast by East, een bijzonder geliefd sushirestaurant met cocktailbar in de Hafencity. De glazen terrasafscheiding bood een onbelemmerd uitzicht op het nog in aanbouw zijnde concertgebouw Elbphilharmonie en de cruisehaven. Toen Stephanie deze enorme schepen zag wilde ze spontaan op reis; het was een verleidelijk idee om op een van deze luxeschepen te ontsnappen aan de regenachtige winter in Hamburg.

Ook Lisa leek geen bezwaar te hebben tegen een korte vlucht uit het leven van alledag. Ze zat al aan de bar met een prosecco voor zich en keek dromerig door de panoramaramen naar buiten. Toen Stephanie naar haar toe liep zag ze natuurlijk meteen dat haar vriendin niet echt vrolijk was. ‘Wat is er, Steph? Ruzie met Rick?’

Lisa en Stephanie hadden geen geheimen voor elkaar. Ze kenden elkaar al sinds hun schooltijd, maar hadden een andere studierichting gekozen en elkaar jaren later toevallig bij dezelfde tijdschriftredactie weer getroffen.

‘Niet echt ruzie...’ Stephanie trok haar jas uit, bestelde een glas wijn en vertelde meteen het hele verhaal over Söder, de reportage en Ricks bezwaren. ‘Het zou veel gemakkelijker zijn als jij ernaartoe gaat!’ zei

ze ongelukkig. ‘Waarom wil jij dat in vredesnaam niet doen? Lijkt het je echt gevaarlijk?’

‘Gevaarlijk?’ Lisa schudde haar hoofd. ‘Echt niet! Hoe kóm je daarbij? En het is ook geen geheim; waarschijnlijk heeft Söder zich onduidelijk uitgedrukt.’ Ze duwde haar blonde, in laagjes geknipte haar naar achteren. Ze was een lange, sportieve vrouw die zich meestal niet opmaakte, met een open blik, stralende blauwe ogen en een brede mond die vaak lachte. Ze leek vaak nonchalant, geconcentreerd en ongecompliceerd – iemand die vaak in vertrouwen werd genomen en absoluut niet angstig leek. ‘Het is echt niet zo dat ik niet over deze Helbrich zou willen schrijven of dat ik die opdracht eng zou vinden. Integendeel, ik zou heel graag willen weten wat hij doet. En wie zou niet meer over zijn vorige leven te weten willen komen?’ vroeg ze geamuseerd met een knipoog.

‘Dat meen je toch niet?’

Lisa legde haar hand met een geruststellend gebaar op Stephanies arm. ‘Ontspan je een beetje, Steph!’ zei ze zacht voordat ze die vraag beantwoordde. ‘Nee, eigenlijk geloof ik niet in reïncarnatie. Maar ik heb een paar van die verslagen gelezen en sommige zijn echt fascinerend, dus zou ik er absoluut niets op tegen hebben om het te proberen. Er is echter één probleem: ik, Lisa Grünwald, ben niet te hypnotiseren. Het kan niet, hoe graag ik ook zou willen. En ik heb het geprobeerd, geloof me. Een studiegenootje van me is hypnotherapeute; ze heeft tijdens haar studie op al haar studiegenoten geoefend en is echt heel goed. Alleen bij mij lukte het niet, terwijl ze echt alles geprobeerd heeft. Uiteindelijk heeft zelfs haar hoogleraar het geprobeerd; hij had een sessie met me gepland omdat zij zo verschrikkelijk gefrustreerd was. Ik ben ernaartoe gegaan omdat het me interesseerde. Die man is een internationale autoriteit op zijn vakgebied, maar desondanks is het zelfs hem niet gelukt me in trance te brengen. Waarschijnlijk was ik bang de controle te verliezen, of ik heb te veel de neiging de hypnotiseur in de gaten te houden. Er zijn verschillende theorieën over waarom het bij sommige mensen gewoon niet lukt. Hoe dan ook, ik ben gewoon niet de juiste persoon voor het artikel over deze Helbrich.’

‘Denkt Söder er net zo over?’ Stephanie bedankte de barkeeper voor het glas wijn dat hij voor haar neerzette en nam een grote slok. ‘Ik bedoel, hij zou dat toch geweldig vinden: *De grote meester slaagt er niet in de kritische redacteur van Lupe in trance te brengen*. Is dat niet precies de kop die hij wil hebben?’

‘Alleen niet erg eerlijk, hè?’ Lisa pakte haar eigen glas. ‘Söder kwam natuurlijk ook meteen met zo’n... voorstel. En het zou lukken, Helbrich zou er ongetwijfeld in trappen, want tot nu toe was iedere hypnotiseur ervan overtuigd dat het hem of haar wel zou lukken, ongeacht mijn verhaal. Extreme gevallen zoals ik zijn kennelijk zeldzaam. Maar afgezien van het feit dat het gemeen zou zijn om de man in de val te laten lopen, vind ik het ook contraproductief. Bij het artikel gaat het immers om terugvoering, niet om de vraag of er meer of minder goede mediums zijn en of Helbrich ook probleemgevallen aankan.’

‘Wat moet ik verwachten bij deze terugvoering?’ vroeg Stephanie. Ze had het idee om Lisa alsnog naar die Helbrich te sturen definitief afgeschreven. ‘Zo te horen heb je er verstand van. Heeft Rick misschien toch gelijk? Met... Nieuw-Zeeland?’ Ze speelde met haar wijnglas en gaf het liever niet toe, maar Ricks bezwaren hadden haar toch onzeker gemaakt.

Lisa ontkende dat niet meteen, beet op haar lip en zei na een tijdje: ‘Dat hangt af van de manier waarop Helbrich werkt. Bij de meeste reïncarnatietherapeuten hoef je geen verrassingen te verwachten. De meesten hypnotiseren niet echt: zij laten de mensen alleen ontspanningsoefeningen doen en vervolgens vrij associëren. Dat is natuurlijk allemaal flauwekul, daar hoeven we het niet over te hebben. Maar als deze Helbrich echt kan hypnotiseren en een echte hypermnésie uitvoert, haalt hij bij jou misschien je herinneringen aan Nieuw-Zeeland terug.’

Stephanie fronste. ‘Een wat?’ Ze nam nog een slok en haar glas was al bijna leeg.

Lisa wenkte de barkeeper, bestelde nog een prosecco en een wijn en zei: ‘Hypermnésie is een erkende techniek waarbij de hypnotiseur zijn patiënten in een diepe trance brengt en ze dan mee terugneemt

in de tijd tot de herinneringen aan hun vroegste kinderjaren waarvan ze zich niet meer bewust zijn. Mensen herinneren zich soms zelfs hun eigen geboorte en de daarbij ontstane trauma's. Dat alles kan tijdens de daaropvolgende gesprekstherapie worden verwerkt. Er zijn zelfs mensen die naar herinneringen van voor hun geboorte vragen en ook dat is enigszins omstreden.'

Hun drankjes werden voor hen neergezet. Ze bedankten de barkeeper en pakten hun glas toen de kelner kwam vertellen dat er nu een tafeltje vrij was. Maar Stephanie maakte geen aanstalten om op te staan, ze wilde eerst horen wat Lisa nog meer te vertellen had.

'Het wordt pas een netelige kwestie als hypnotiseurs – vaak hobbyisten zoals Morey Bernstein – op het idee komen het thema wedergeboorte uit te testen. Als er een leven na de dood is, zo luidt hun niet helemaal onlogische gedachte, moet er ook een leven voor het leven zijn geweest. En dat is misschien met behulp van hypermnésie te reconstrueren. Kom op, Steph, het kan niet anders of je hebt daar al eens iets over gehoord: wedergeboorte, reïncarnatie – een belangrijk onderdeel van verschillende religies, zoals het hindoeïsme, het boeddhisme...'

Stephanie knikte. 'We zijn allen gebonden aan de raderen van het lot,' citeerde ze met een zalvende klank in haar stem. 'Natuurlijk heb ik al eens over reïncarnatie gehoord! En over terugvoeringen. Helbrich is immers hét onderwerp van gesprek. Maar dat daar wetenschappelijke bewijzen voor zouden zijn lijkt me toch een beetje ver gezocht.'

'Of de uitkomsten wetenschappelijk houdbaar zijn is natuurlijk omstreden,' zei Lisa schoolmeesterachtig. 'De proefpersonen kunnen immers van alles vertellen.'

'En als je probeert dat te onderzoeken? Als de mensen namen en data noemen, zou je op z'n minst moeten kunnen nagaan of deze of gene echt heeft geleefd.'

Lisa knikte en maakte nu toch aanstalten om de kelner, die geduldig stond te wachten, te volgen. Zij en Stephanie namen hun glas mee naar een tafeltje voor twee, dicht bij het panoramaraam. Het uitzicht op de lichtjes van de stad was echt adembenemend. 'Er wordt na-

tuurlijk steeds weer geprobeerd de genoemde feiten te controleren. Dat is het doel immers, nou ja, dat was oorspronkelijk het geval. Lees Morey Bernsteins *Verslag van een wedergeboorte*. Bernstein was een Amerikaanse amateurpsycholoog die in de jaren vijftig experimenteerde met verschillende hypnosetechnieken. Hij werd helemaal enthousiast toen hij over reïncarnatie hoorde en stootte tijdens zijn eerste poging met een nogal eenvoudige huisvrouw op een vorig leven – volgens mij in Ierland, in de achttiende eeuw. Ze heette Bridey Murphy en kon zich een straatnaam herinneren, bepaalde dansen en een paar woorden Gaelic. Bernstein had in elk geval een wetenschappelijke claim en zette alles op alles om dat verhaal te verifiëren. Dat klinkt echter eenvoudiger dan het is, want de herinneringen zijn zelden echt concreet. Je kunt je dus niet baseren op uitspraken als “Ik heette Barbara Wagner, werd in 1720 geboren in de Kirchgasse in Mainz en ben in 1740 getrouwd met Friedrich Schuster”, zodat ik dat nogal twijfelachtig vind. Bovendien wordt het leven van gewone mensen hoogstens nog maar honderd jaar vastgelegd. Voor die tijd stonden er weleens aantekeningen in kerkelijke registers, maar die zijn moeilijk te vinden, vaak vernietigd en vaak onvolledig. En wanneer iets bij wijze van uitzondering een keer wel eenvoudig kan worden bevestigd, kan dat ook weer tégen deze theorie worden gebruikt. Want wanneer een onderzoeker eenvoudig aan gegevens kan komen die een verhaal bevestigen, kan de cliënt of de hypnotiseur daar ook heel eenvoudig aan zijn gekomen. Tja, en voor zover iemand herinneringen heeft aan een minder alledaags leven dan dat van Barbara Wagner of Bridey Murphy... Misschien heeft Marquise de Montfort inderdaad geleefd, maar of ze de ziel van Irene Söder echt in zich had?

‘Echt niet!’ Stephanie giechelde.

‘In elk geval doorloop je bij een correcte hypermnésie eerst nog een keer het leven dat je echt hebt geleefd en nog leeft,’ zei Lisa. ‘Jij zou jezelf dus ook in je eerste zes levensjaren zien. En misschien wordt dan zelfs duidelijk waarom je daar geen herinneringen aan hebt. Daar moet immers een reden voor zijn. Bij jou zijn die jaren én een heel land, je geboorteland, volledig uit je geheugen verdwenen.

Dat gebeurt niet zomaar! Als mij dat was overkomen had ik dat al-
lang uitgezocht.'

'Ach...'

Stephanie zuchtte en pakte demonstratief de menukaart om over iets anders te kunnen beginnen. Ze had er vaak spijt van dat ze haar vriendin en Rick had verteld dat ze geen herinneringen had aan haar vroegste jeugd. Rick maakte zich daar zorgen over. Lisa was er nieuwsgierig naar, iets wat Stephanie zelf helemaal niet was, wat haar vriendin ook bevreedde. Ieder normaal mens, zei Lisa, zou vragen stellen, misschien in therapie gaan, in elk geval moeite doen om de zaak uit te zoeken. Zeker een onderzoeksjournalist zoals Stephanie, die alle informatie als een speurhond uitploos. Alleen wat haar eigen verleden betreft nam ze genoegen met de informatie van haar moeder: Helma Martens was in 1980 naar Nieuw-Zeeland gegaan om daar als antropologe mee te werken aan een onderzoek naar de Maori-cultuur. Daar had ze de Nieuw-Zeelandse maatschappelijk werker Simon Cook ontmoet en ze was met hem getrouwd. Stephanie, hun dochter, werd kort daarna in Nieuw-Zeeland geboren. Toen ze zes jaar oud was ontstond er een crisis in het huwelijk van de Cooks. Helma was voor vier weken naar Duitsland gevlogen om duidelijkheid over haar huwelijk te krijgen. Simon had in die periode alleen voor Stephanie moeten zorgen, maar was een week voor Helma's geplande terugkeer verongelukt. Stephanie was bij dat ongeluk niet gewond geraakt. Helma was onmiddellijk teruggevloden om haar dochter, die volledig van slag was, op te halen, en sindsdien woonden ze in Duitsland. Stephanie had helemaal geen herinneringen aan het ongeluk of haar leven daarvoor.

'Dat je je niet eens afvraagt wat voor ongeluk dat eigenlijk was,' zei Lisa, die zich er nu alweer over opwond.

'Een auto-ongeluk,' zei Stephanie onwillig en niet voor de eerste keer. 'Dat neem ik tenminste aan.'

'Nou, misschien werpt deze Helbrich licht op de zaak,' zei Lisa hoopvol. 'Maar ik geloof niet in een vorig leven. Toch moeten de herinneringen aan je eerste zes levensjaren ergens latent aanwezig zijn.'

Florian Söder stond de volgende ochtend, toen Stephanie de redactieruimte binnenkwam, al op haar te wachten. Hij grijnsde en zei blij: ‘In de week na volgende week, op 2 november, meteen na Halloween. Helbrich verwacht je om elf uur in zijn praktijk. Dat komt waarschijnlijk heel goed uit, want op Allerheiligen is de deur naar de wereld van de geesten niet helemaal gesloten.’

‘Dan heb ik nog een paar dagen de tijd om het eerste deel van de serie te schrijven,’ zei Stephanie nors, zonder op de zinspeling in te gaan. ‘Ook het tweede deel, want dat wordt meteen in de week daarna gepubliceerd.’

Söder knikte, weer helemaal ernstig en zakelijk. ‘Het eerste deel gaat over de moord op die agente, nietwaar?’ Hij had de samenvatting van dat verhaal al gekregen. Het ging over een jonge politie-agente die onder werktijd was doodgeschoten, hoewel het ook een relationele moord kon zijn. Stephanie had een paar jaar geleden over de zaak geschreven en vanaf het begin twijfels gehad. ‘En het tweede deel? Over het kind in Seattle?’

Stephanie haalde haar schouders op. ‘Ik weet het nog niet. Het wordt een beetje krap met de politierapporten en de noodzakelijke contacten in de VS. Misschien neem ik wel gewoon die vechtpartij in Beieren.’

‘Je vergeet het internationale karakter van de serie toch niet? Dat maakt de zaak interessanter.’

Stephanie lachte. ‘En het wijst nog eens op het gevaar van verre reizen. Onze lezers kunnen geen cruise betalen, maar zo lopen ze tenminste niet het gevaar dat een overspannen Indonesische kelner hen overboord gooit.’

Söder vroeg verbaasd: ‘Hebben we zo’n zaak? Dat klinkt wel goed!’ Zijn ogen schitterden.

Stephanie schudde haar hoofd. ‘Je hebt een ziekelijk trekje, baas!’ zei ze plagend. ‘Waarschijnlijk was je in je vorige leven een bloedhond. Nee, ik moet je teleurstellen, we hebben geen moord op een droomschip. Maar wel een familietragedie in Nieuw-Zeeland, de verdwijning van een toeristenechtpaar in Thailand, een mogelijke rituele moord op Hawaii, een vermiste motorrijder op Route 66 wiens

familieleden fantaseren over ontvoering door buitenaardse wezens en een geval van brandstichting in een dierentuin in Australië.’

‘Maar geen verkoolde dierenbaby’s, Stephanie,’ zei Söder waarschuwend. ‘Dat veroorzaakt nachtmerries.’

Stephanie rolde met haar ogen. ‘Die brand had meer te maken met een dierenverzorger, en alle kangoeroes zijn gezond. Maar er is keus genoeg, want Ben en ik hebben een lange lijst met zaken. Laat ons dus maar aan het werk gaan. De andere voorstellen krijg je volgende week.’ Daarna liep ze weg, terwijl ze ondertussen onopvallend keek of ze Rick ergens zag. Ze zou het echt weer goed moeten maken met hem. In de loop van de ochtend moest ze Ben maar wegsturen om koffie en donuts te halen. Misschien zaten er dan ook een paar bij met een hartje erop.

Ze nam zich voor dit te doen, maar vergat de kwestie al gauw weer. Ze werd te zeer in beslag genomen door de selectie van de zaken voor haar geheimzinnige moorden. Ze werd gesterkt in haar overtuiging dat bij meer dan de helft van de zaken de partner van het slachtoffer op z’n minst verdacht was. Liefde duurde dus meestal niet eeuwig!

Ook in de dagen daarna waren er geen ontwikkelingen in Stephanies relatie met Rick, hoewel ze haar best deed vriendelijk tegen hem te praten en ze zelfs haar excuses aanbood voor haar heftige uitbarsting op de dag waarop ze rietjes hadden getrokken. Maar het goedmaaktentje dat ze hadden afgesproken werd steeds uitgesteld. Eerst moest Rick naar een extra partijdag van een linkse splinterpartij waar men bezig was met crisismanagement nadat de leider van de partij was gefotografeerd tijdens een innige omhelzing met de perswoordvoester van de CSU. En daarna was Stephanie te zeer verdiept in het onderzoek naar het tweede deel van haar serie dat toch in Amerika plaatsvond. Door het tijdsverschil zat ze de halve nacht aan de telefoon om getuigen te ondervragen. Bovendien selecteerde ze samen met Ben nog meer onopgeloste misdaden en probeerde ze ondertussen iets meer te weten te komen over hypnose en reïncarnatie. Ze vond het interessant om over Bridey Murphy en andere beroemde

gevallen van wedergeboorte te lezen, maar was er niet erg van onder de indruk.

Dat zei ze ook tegen Lisa toen ze op 1 november samen in een Ierse pub zaten waar de uitbundige Halloween-versiering nog niet was weggehaald. 'Je zou toch denken... Ik wil niet morbide klinken, hoor, maar als de theorie klopt, zouden alle doden uit de Tweede Wereldoorlog inmiddels opnieuw geboren zijn en dan zou in die verslagen sprake moeten zijn van concentratiekampen of van Hiroshima. Die namen zouden ook in een of ander verslag te vinden moeten zijn. Maar als je die verslagen leest, lijkt het wel alsof de zielen alleen maar uit de middeleeuwen komen.'

Lisa lachte en zei: 'Een duidelijk probleem dat alleen hopeloze onbenullen zouden verklaren door de opleving van succesvolle boeken. Bovendien is controleren niet meer in. Dit hele gedoe glijdt vanuit het vakgebied van de grenswetenschappen steeds meer naar religie en esoterie. De volgelingen van Helbrich en aanverwanten hebben geen belangstelling meer voor onderzoek, zij geloven veel te graag in hun "herinneringen". En de hypnotiseurs leggen inmiddels meer de nadruk op het therapeutische effect. Met andere woorden: het maakt toch niet uit of er iets mis mee is, het gaat erom dat iedereen zich vermaakt.'

'Wie geneest, heeft gelijk.' Stephanie citeerde de vaak gebruikte uitspraak van alternatieve genezers. 'Reïncarnatie als placebo?'

Lisa knikte en zei waarderend: 'Geniale formulering. Dat moet je onthouden voor je artikel. In elk geval hebben veel patiënten baat bij deze sessies, want ze vergroten het gevoel van eigenwaarde: een vrouw voelt zich toch meteen beter als ze wordt aanbeden door Lodewijk XIV en is daardoor niet meer bang voor de dood. De dood is immers niet het einde...'

'... maar slechts een overgang van het ene in het andere leven,' zei Stephanie; dit was een citaat van de auteur van een van de succesvolle boeken. 'Ik begrijp het: de terugvoering in vorige levens is iets wat we allemaal nog misten. Dus zou het eigenlijk door de zorgverzekering betaald moeten worden. Is er iets waar ik morgen op moet letten, behalve dat ik niet gek word van blijdschap over mijn eeuwige

leven?’ Stephanie hief haar glas Guinness en proostte daarmee tegen de plastic doodskop die boven hun tafeltje hing.

Lisa haalde haar schouders op. ‘Probeer je er zonder vooringenomenheid aan over te geven. Geef deze Helbrich in elk geval een kans! Misschien heb je er toch iets aan.’

‘Aummm,’ zei Stephanie.

Het doodshoofd leek te grijnzen.

Eerste druk september 2020

Oorspronkelijke titel *Unter fernen Himmeln*

Copyright © 2016 Bastei Lübbe AG, Keulen

Deze uitgave is tot stand gekomen via Internationaal Literatuur Bureau BV, Amsterdam, www.lindakohn.nl.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolande te Lindert

Omslagontwerp Baqur

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5383 9

ISBN e-book 978 90 261 5384 6

ISBN luisterboek 978 90 261 5385 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.